

STÍNY ERANU

ŠIP V ZADĚCH

J. C. GALETA

Šíp v zádech

Jan Č. Galeta

*Elsewhere a snowfall, the first in the winter
covered the ground as the bells filled the air
You in your robes sang, calling, calling, calling him
in your heart, in your soul, did you find peace there?*

Loreena McKennitt – Full circle

Asterion

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2011
www.mytago.cz

ISBN 978-80-905043-2-5

Psaní je interesantní věc. Příběh, který se zrodí v mysli člověka, najednou sám ožívá a určuje si svou vlastní podobu. Slova přibývají jedno za druhým, aniž by autor tušil, kde se berou.

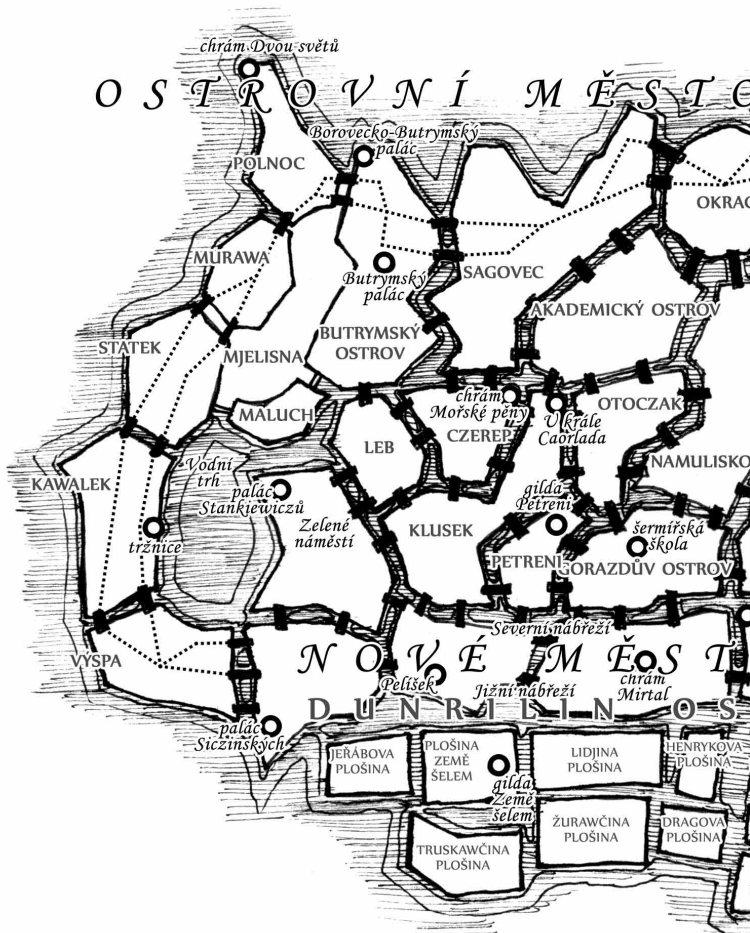
Psaní však rozhodně není osamělá záležitost. Za ten rok, co jsem Šíp v zádech tvořil, jsem mnohem více času strávil něčím jiným, než ťukáním do klávesnice. Nejčastěji tím, že jsem byl s rodinou a přáteli. A aniž by o tom mnohdy věděli, inspiroval jsem se pak při psaní jejich drobnými příběhy. Na tomto místě chci některým z nich vzdát díky.

Předně mým rodičům: *děkuju, bez vás by se tohle nikdy nestalo. Já vím, že fantasy není zrovna váš šálek kávy, ale nebojte, dočkáte se.*

Za další několika vzájemně se prolínajícím skupinám. Testovacím čtenářům; všem, kdo mi nezištně (a nechtěně) dodali inspiraci; těm, kdo se mě aspoň jednou za čas zeptají, co právě píšu a kdy to bude, a rozhodně také mým hospodským kumpánům – *děkuju vám všem, je vás hodně, takže jmenovitě pouze: Martinovi, Ondrovi, Liborovi a Hance, Jirkovi a Luce, Martině, Haně, Mackovi, Zbyňkovi.*

Taky za skvělou obálku, parádní ilustrace a vydavatelskou péči: *Luki, Zelgu, Skavene – díky.*

A nakonec, ale nikoliv jako poslední v řadě: *Marcelko, láska, děkuju za podporu, trpělivost a všechno ostatní.*

MOYMYROV

ERIN

☐ Hradební věž a zeď

☐ Most

⋯ Trasa Mořského oblouku

Menší ulice, uličky a plavební kanály
nejsou v mapě zakresleny

1.

Široká chodba, stěny pokryté červenou semišovou tapetou. Sem tam nějaký obraz nebo malý stoleček s vázou. Skupinky lidí postávající se sklenicemi v rukou i jednotlivci proudící oběma směry.

Do kelu, kde to zase jsem?! ptala se Danuta marně sama sebe.

Jednoduchá odpověď by zněla, že na plese v paláci Stakjanů. Ta však nepatřila k těm, které by jí pomohly.

Odskočila si na toaletu upravit líčení a zjistila, že nemůže najít salónek, ze kterého odešla. Přitom se tam dobře bavila poslechem veršů.

Možná toho vína bylo až moc, napomenula se.

Ale nebylo to jen pitím, že se ztratila. Cestou se bavila s jednou dámou a pořádně se nedívala, kam jde. Navíc v tomto paláci vypadaly všechny chodby zoufale stejně! A umělecká díla na stěnách byla na jedno brdo – námořní lodě unášené na vlnách vzdmutým větrem nebo lovecká zátiší.

Zkusmo vkročila do jedné z komnat, odkud se ozýval smích. V šatech z těžkého černého brokátu pošíitého perlami a stříbrnou nití, s velmi širokou sukní, se tak tak vešla mezi futra.

Nebyl to salónek, který hledala. Na několika sofa a křeslech se rozvalovaly mladé dívky.

Tak šestnáct, sedmnáct, odhadla Danuta jejich věk. Zlatá mládež, budoucnost Erinu, dcery z předních kupeckých velkorodů. Popíjely, tlachaly a probíraly drby. Jakmile vstoupila, některé se k ní tázavě otočily.

„Pardon, dámy. Spletla jsem si místnost,“ nadhodila se se-bejstým úsměvem a už se chystala odejít.

Zastavila ji slova jedné z dívek: „To není nic divného, paní. Tenhle palác je příšerně postavený. Při pohledu zvenku je to možná impozantní stavba, ale interiéry – hrůza a běs. Práce jednoho z těch takzvaných architektů, pro které je důležitý jen vnějšek, zatímco zabývat se dispozicí a zařízením vnitřku je pod jeho úroveň.“

Danuta se na dívku zkoumavě zahleděla.

Její do drdolu vyčesané vlasy měly naprosto obyčejnou hnědou barvu. Přesně takovou, za jakou se obvykle mladé dámy stydí a pro její údajnou průměrnost si vlasy barví či odbarvují. Na úzkém krku jí visel jen decentní stříbrný řetízek s kamejí, modré šaty byly pěkné, drahé, ale na dnešní módu málo vyzývavé. Lišila se od většiny svých společnic.

A Danuta ji poznala.

„Vy jste přece Bára Liřicová,“ oslovila dceru slavného architekta.

Dívka vstala a vysekla pukrle. „Je mi potěšením, ačkoliv vaše jméno bohůmžel neznám.“

Hovor ostatních dívek utichl. Některé znovu sjely Danutu pohledem, který rozhodně nebyl přívětivý, ona je však ignorovala. Jestli dívkám bylo okolo šestnácti, pak ona měla o deset let více a pár mladých holek ji nemohlo rozhodit.

„Jsem Danuta Butrymová,“ představila se a oplatila úklonou. „I pro mne je radostí se s vámi setkat, Báro.“ Když řekla své jméno, výraz dívek se změnil. Většina tváří teď zračila zájem.

„Och, jaká čest! Posadíte se na chvíli k nám, prosím?“ vyzvala ji Bára.

Danutě přišlo hloupé odmítnout. Sedla si vedle architektovy dcery na menší kanape a zjistila, že je středem pozornosti.

„Prosím, nenechte se rušit a pokračujte ve své zábavě,“ vyzvala dívky bezvýsledně.

„Paní Danuto,“ oslovila ji jedna. „Možná se opovážím příliš, v tom případě se nezlobte, ale musím se zeptat. Jaké to bylo, když jste žila s panem Bukvasem?“

Takovou otázku mohla čekat. V emancipovaném Erinu se ženy a muži o moc dělili mezi sebou, ženy mohly zastávat jakoukoliv práci. Dcery kupeckých rodů dědily stejně jako synové. Existovaly však výjimky a ona se stala obětí jedné z nich.

Jedna hloupá otázka na Bukvase a hlavou se jí rozvířil uragán vzpomínek na manžela a vyplavaly všechny nenávistné pocity, které k němu chovala. Aniž by chtěla, vybavila se jí její svatba.

Chrám Dvou světů tehdy pukal ve švech. Davy se tísnily všude. Obřad byl dlouhý, pompézní a poznamenaný neúčastí poloviny Butrymského rodu.

Když se měla Danuta spolu s manželem napít svěcené vody z velké mušle pod oltářem a zpečetit tak sňatek, ve skutečnosti se nenapila. Jenom nasucho polkla.

Nenapila jsem se, náš sňatek není posvěcen bohy. Není vůbec platný, myslela si tehdy. Avšak nic se nezměnilo a bohové nezasáhli.

Následná svatební hostina byla pro Danutu spíš tryzna. Utekla z ní tak rychle, jak to jen šlo. Její manžel jí však nedal pokoj.

„Vím, že nejsi nadšená,“ řekl jí Bukvas toho večera, když vstoupil do její ložnice, aby mohl být naplněn nejen sňatek, ale i její lůno.

Možná, že se snažil být milý a hodný. Možná, že se snažil získat její náklonnost. I kdyby se však choval jako dokonalý muž, Danuta by mu stejně nedala šanci. Z pohledu na něj se jí dělalo zle.